



ZVON

DECEMBER-PROSINEC

2023

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info



VÁNOČNÍ STROM - BETHLEHEM - SVATÁ ZEMĚ

Amazon – „váš balíček je dvě zastávky od místa určení,“ sděljuje „amazon app“ na mém telefonu. Seběhl jsem dolů do kanceláře a vyhlížel jsem, kdy už ta zásilka přijde. Stala se totiž nepříjemná věc, ve středu jsem kontroloval kamery v kostele a zjistil jsem, že hlavní kamera „usnula“, prostě konec. Záruční doba už prošla a jakékoliv pokusy o oživení kamery selhaly. Musel jsem narychlo sehnat novou, aby se to stihlo do neděle, kdy ještě stále máme jednu mši svatou online pro lidi, kteří se do kostela nemohou dostat. Amazon to slíbil do pátku, tedy žádný problém. Daniel, který má na starosti údržbu v kostele, mně slíbil, že mi pomůže s připevněním nové kamery, ale ve tři hodiny odchází...

Amazon – „váš balíček je jednu zastávku od místa určení.“ Byly dvě hodiny odpoledne, tak to ještě krásně stihneme zapojit a vše bude OK. Viděl jsem přes ulici stát auto s označením Amazon. Vyšel jsem ven před faru, abych řidiči ušetřil čas na předání balíku.

Jenomže jaksi se to zadrhlo. On tam stále stál, vytahoval jeden balík za druhým, potom je oskenoval a zase je nesl nazpátek do auta. „OK, máš čas, nebuď nervózní,“ pomyslel jsem si a začal jsem se modlit za řidiče toho auta. Jenomže, když už to trvalo skoro 15 minut, tak jsem se přestal modlit a téměř jsem naopak řidiče slušně řečeno „zatracoval“. Pak se do toho zapojila rasová rozdílnost a chtě nechtě jsem byl naštváný. Nakonec se přece jenom rozjel, hurá, konečně, jenomže ne k faře, ale do boční ulice. To mně moc nesesedlo, přece jenom další zastávka mám být já, ne? Jak jsem tam stál bezradně a potom pomalu odcházel na faru, mezitím auto s mým balíkem objelo jeden blok a znovu se přibližovalo k faře. Nezastavil, jel dál – stál jsem tam s otevřenou pusou... Ještě štěstí, byla červená na křižovatce před farou. Jdu teda k řidiči, zaklepu na okýnko a říkám mu: „Nejsem si zcela jistý, ale s velikou pravděpodobností máte v autě balík, na který čekám.“ Řidič se mě zeptal na adresu a říká: „Jo, mám to tady.“ Pak zastavil na pruhu, který používají cyklisté a začal hledat můj balík. „Tak tady je, hned to oskenuji a hotovo,“ říká řidič. Jenomže skener ne a ne povolit oskenování. Řidič zkoušel točit skenerem, balíkem, prostě všechno možné, ale nic. Teď se mně začal omlouvat a říká: „Víte, já jsem první den v práci, já to nestíhám, prostě se to učím. Prosím za prominutí. Je mi to moc líto.“ V tu chvíli jsem se styděl, že jsem ho téměř proklínal a zatracoval, bylo mě ho líto. Tak jsem ho začal utěšovat, že to je OK, že to se stává, atd. Jenomže čas nezastavíš. Po chvíli marného skenování zavolal svému kolegovi. Jenom jsem slyšel, jak říká: „Hej, TJ, já tu nemohu předat balík, ten skener mě nechce poslouchat.“ Pak to přišlo,

ten rozhodující moment předání. TJ mu poradil, aby šel s balíkem před vchod fary (adresa balíku) a tam použil skener, který povolí předat balík jenom na určeném místě, na adrese, kterou nese. GPS hlídá polohu skeneru a povoluje předání jenom na určeném místě. Popošli jsme s balíkem asi dvacet metrů před vchod fary a balík byl oskenovaný a předaný... Na poslední chvíli jsem zastihl Daniela a ten mně pomohl nainstalovat kameru.

AHAAA, tak teď už vím, jak je to s tím balíkem, který má pro mě přichystaný Bůh. Víte, ono se můžete modlit téměř všude. Můžete číst bibli a třeba se i učit nazpaměť některé části. Ale ten nejcennější dar – ten balíček určený právě pro mě, dostávám při nedělní mši svaté. Tam mě můj Bůh a dobrý Otec oskenuje a oskenuje také ten určitý balík, který má pro mě tu neděli nachystaný. Jinde to prostě nejde, Boží GPS a ten dar musí splňovat určité souřadnice nedělního shromáždění.

příjemnou četbu

VE FOREST HILLS 22. LISTOPADU 2023
VÁŠ FR. ANTONÍN

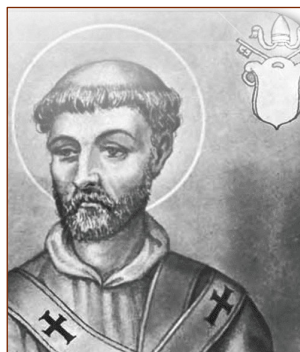


POŽEHNANÉ SVÁTKY
NAROZENÍ JEŽÍŠE KRISTA
Z CELÉHO SRDCE PŘEJE
VÁŠ FR. ANTONÍN

papežové papes papežové papes

Sv. Telesfor, Hygin a Pius I.

papežové papežové papes



Dnes si predstavíme ďalších troch pápežov rannej Cirkvi, o ktorých síce nemáme až tolko informácií, no aj napriek tomu každý z nich sa nejakým spôsobom zapísal do dejín Cirkvi.

Sv. Telesfor bol ôsmym pápežom, a to približne od roku 125 do roku 136. Pochádzal z Grécka a väčšiu časť života prežil ako pustovník v Egypte, Palestíne a na hore Karmel. Do Ríma prišiel počas Hadriánovho prenasledovania kresťanov. Zaviedol záväzné sedemtýždňové pôstne obdobie pred Veľkou nocou. Na sviatok Narodenia Pána (na Vianoce) zaviedol slávenie troch odlišných svätých omší (líšia sa čítaniami) – polnočnú oslavu narodenia Pána, rannú pri ktorej sa pripomína poklona pastierov a cez deň zameranú na naše vykúpenie. Pravdepodobne sám zložil a zaradil do svätej omše omšový hymnus „Gloria in excelsis Deo“ („Sláva Bohu na výsostiach“). Je to najstarší kresťanský chválospev, ktorý velebí Božiu slávu a Ježišovo Božstvo. Spieva sa v nedeľu a na sviatky s výnimkou adventu a pôstneho obdobia. Zomrel mučeníckou smrťou ku koncu vlády cisára Hadriána. Bol pochovaný pri hrobe svätého Petra.

Sv. Hygin bol deviatym pápežom, a to zhruba od roku 136 do roku 140. Bol takisto ako jeho predchodca Telesfor pôvodom z Grécka, bol synom aténskeho filozofa. Počas jeho pontifikátu zaviedol nižšie rády liturgickej služby a hlavne zaviedol predpisy o krstných rodičoch pri krste novorodencov, aby ich viedli ku kresťanskému životu. Ako totiž rástol počet kresťanov, rástol aj počet krstov novorodencov, keďže kresťania túžili vychovávať vo viere aj svoje deti. Ako vieme, prax krstných rodičov sa zachovala dodnes, hoci jej význam sa od začiatku 20. storočia trochu posunul, aj pod vplyvom priemyselnej revolúcie a zmeneným pracovným a spoločenským podmienkam. Dlhé storočia bolo bežné, že krstní rodičia

boli užšie späť s rodinou krstných detí a takisto mali povinnosť postarať sa o deti, ak rodičia zomreli či z vážnych príčin sa nemohli o deti starať. Tento záväzok do značnej miery prešiel na štát, prípadne ďalšiu blízku rodinu, zriedkakedy tu hrajú rolu krstní rodičia.

Pápež Hygin takisto bojoval proti gnostickým bludárom (heretikom), ktorí takmer neustále ohrozovali Cirkev v prvých storočiach. Ich učeniu sme vystavení aj v dnešnej dobe, boli to (a aj dnes sú) zmesky rôznych „osvietených“ filozofov, učiteľov-guruov, jasnovidcov, okultistov a podobne. Miatli mnoho ľudí, jedny sa odvolávali na Písmo, iný ho úplne odmietali, ďalší hlásali voľnú lásku, zase iný považovali aj samotné manželstvo za niečo zlého. Podobnosť s dneškom asi nebude čisto náhodná. Hygin zomrel mučeníckou smrťou, ako aj jeho predchodcovia.

Sv. Pius I. bol desiatym pápežom, a to v rokoch 140 až 155. Zaviedol slávenie Veľkej noci vždy na nedeľu. V tej dobe totiž žila v Ríme skupina kresťanov z Blízkeho východu, ktorí slávili Veľkú noc podľa židovského kalendára 14. nisana, a keďže vznikali spory, pápež slávenie Veľkej noci zjednotil. Ďalej hlavne zápasil tiež s gnostickými bludmi, ktoré sa po Ríme dosť rozšírili a zvedli mnoho ľudí, aj kresťanov. Pius zomrel takisto ako mučeník.

KDYŽ SE ZLÉ VĚCI STÁVAJÍ DOBRÝM LIDEM

HAROLD S. KUSHNER

Krátká ukážka knihy rabína Harolda S. Kushnera, ktorý zemrel v dubnu letošního roku. Originál vyšel pod názvem - When bad things happen to good people

Co máme dělat se svým hněvem, když nás něco zraní? Optimální řešení, kdybychom ho byli schopni, by bylo hněvat se na situaci, a ne na sebe nebo na ty, kteří tomu mohli zabránit nebo jsou nám nablízku, aby nám pomohli, nebo na Boha, který to dopustil. Když se hněváme na sebe, dostáváme se do deprese. Když se hněváme na druhé lidi, zastrášujeme je tím a pro ně je potom těžší nám pomoci. Když se hněváme na Boha, stavíme bariéru mezi sebe a všechny ty posilující a utěšující zdroje náboženství, které nám mají v takových chvílích pomáhat. Když se zlobíme na situaci, v níž jsme se octli, chápeme ji jako zlou, nespravedlivou a zcela nezaslouženou, křičíme na ni, odsuzujeme ji, pláčeme nad ní, umožňuje nám to vybití hněv, který přirozeně patří k tomu, když někoho postihne nějaké trápení, ale zároveň zůstáváme otevření možnosti hledat a přijímat pomoc.

Závist je stejně nedílnou součástí prožitku nějaké životní tragédie jako vina a hněv. Jak má postižený člověk nezávidět těm, kteří si nezasloužili něco lepšího, a přesto to mají? Jak má vdova nezávidět své nejlepší

přítelkyni, která ještě má manžela, k němuž se může vracet domů? Jak má reagovat žena, které lékař řekl, že nikdy nebude mít děti, když se jí její švagrová svěří, že se stalo něco neplánovaného a ona bude asi už poctvrťé těhotná?

Nemá smysl říkat, že závist je špatná, a lidem ji vylouvat. Závist je příliš silný pocit. Dotýká se nás příliš hluboko a zraňuje nás v těch nejcitlivějších místech. Někteří psychologové vidí původ závisti v sourozenecké rivalitě. Jako děti soupeříme s našimi bratry a sestrami o lásku a pozornost svých rodičů. Je pro nás důležité nejen to, aby se s námi zacházelo dobře, ale aby se s námi zacházelo lépe než s ostatními. Bíle maso kuřete, největší zákusek, to nejsou jen jednotlivé chody jídla, ale symbolická gest, náznaky, které dítě naší rodiče milují nejvíc. Ujistění, že vyhráváme v boji o lásku, je pro nás důležitější než jídlo, po tomto ujistění toužíme, o ně bojujeme. (Všimli jste si, že první zmínka o „hříchu“ v bibli není v souvislosti s Adamem a Evou, když jedli zakázané ovoce, ale v souvislosti s Kainem, který v záchvatu závisti zabil Abela, protože Bůh dal přednost Abelově oběti před jeho?) Ani když dospějeme, nemusí se nám podařit překonat dětský zvyk soupeření, potřebu být ujišťováni, že jsme „milováni více“ než ten druhý, dokonce možná nikdy nepřekonáme ani zvyk uvažovat o Bohu jako o našem nebeském otci. Utrpět nehodu nebo nějakou bolestnou ztrátu je zlé. Ale aby se nám něco takového stalo a ostatním lidem kolem nás ne, je ještě horší, protože to v nás probouzí starou dětskou rivalitu a nám se zdá, že to všem okolo dokazuje, že Bůh je miluje víc než nás.

Chápeme, že je logické tvrzení, že nebudeme zdravější, když naši přátelé nebo sousedé budou vážně nemocní, ani se nebudeme radovat z jejich nemoci. Víme stejně dobře, že budeme ve své bolesti sami, i kdyby zemřel manžel naší přítelkyně, a ani bychom nechtěli, aby se něco takového stalo. (Jednoho dne se to stane a pak bychom se musili vyrovnávat s pocity viny, že jsme si to přáli.) To všechno velmi dobře víme, a přece se na ty druhé zlobíme, že jsou zdraví a mají své rodiny a zaměstnání, když my jsme naše ztratili. Dokonce chápeme, že svým podrážděným postojem k šťastnějšímu osudu lidí kolem nás bráníme, aby nám mohli pomoci, protože oni cítí naše odmítání a odcizení. Svou závistí tedy nejvíc ubližujeme sami sobě. Víme to, a přesto se jí nedovedeme ubránit.

Jedna stará čínská pověst vypráví o ženě, jíž zemřel jediný syn. V hlubokém zármutku šla ke svatému muži a zeptala se ho: „Jaké modlitby, jaká magická zaklínadla znáš, abys probudil mého syna opět k životu?“ Místo aby ji poslal pryč nebo se jí to snažil rozmluvit, odpověděl jí: „Přines mi hořčičné zrnko z domu, který nikdy nepoznal zármutek. Použijeme ho, abychom vyhnali zármutek z tvého života.“ Žena se hned vydala hledat to kouzelné hořčičné zrnko. Nejprve přišla k překrásnému sídlu, zaklepala na dveře a řekla: „Hledám dům, který nikdy nepoznal zármutek. Je to váš dům? Pro mne je to velmi důležité.“

Odpověděli jí: „To jsi na špatné adrese.“ A začali vypočítávat všechny tragédie, které je postihly. Žena si řekla: „Kdo by měl těmto ubohým nešťastným lidem pomoci, když ne já, která jsem zažila neštěstí na vlastní kůži?“ Zůstala tedy aby je utěšila, a pak se znovu vydala hledat dům, který nikdy nepoznal zármutek. Ale kamkoli přišla, do chatrčí nebo do paláců, všude nacházela nové a nové příběhy lidského utrpení a neštěstí. A tolik se starala, aby pomohla druhým v jejich zármutku, že zapoměla na hledání kouzelného hořčičného zrnka a ani si neuvědomila, že to vyhnalo zármutek z jejího vlastního života.

Možná, že toto je jediný lék na závist: uvědomit si, že lidé, na které žárlíme a kterým závidíme, že mají to, co my postrádáme, mají pravděpodobně své vlastní rány a jizvy. Možná, že oni zase závidí nám. Vdaná žena, která se snaží utěšit svou ovdovělou sousedku, má možná strach, že její manžel ztratí práci. Možná má doma problémové dítě, o které se musí starat. Těhotná švagrová dostala možná nějakou nepříjemnou zprávu týkající se jejího zdraví. Když jsem byl mladý rabín, lidé se často bránili mým snahám pomoci jim v jejich bolesti. Kdo jsem byl já, mladý, zdravý, výhodně zaměstnaný člověk, že jsem přišel do jejich domu povídat jim fráze o tom, jak sdílím jejich trápení? Během let, jak se postupně dozvídali víc o nemoci našeho syna a její prognóze, jejich odpor roztál. Nyní přijímají mou útěchu, protože už nemají důvod závidět mi můj šťastný osud ve srovnání s jejich neštěstím. Už pro mě nejsem dítě, které Bůh miluje víc. Jsem jejich bratr v utrpení a nechají mě, abych jim pomáhal.

Ale každý je náš bratr nebo naše sestra v utrpení. Nikdo k nám nepřichází z domu, který nikdy nepoznal zármutek. Přicházejí nám na pomoc, protože také oni vědí, jaké to je, když člověka potká neštěstí.

Myslím, že bychom neměli své neštěstí vzájemně srovnávat. („Ty že máš problémy? Tak já ti řeknu, jaké problémy mám já, a uvidíš, že jsi na tom ještě dobře.“) Takové soupeření k ničemu nevede. Je stejně špatné jako soupeření, které pramení ze sourozenecké rivality a ze závisti. Nešťastný člověk nečeká pozvánku na olympiádu v utrpení. Ale pomůže nám, když si zapamatujeme toto: Bolest a utrpení se možná nerozdělují po větě rovnoměrně, avšak určitě velmi hojně. Každý dostane svůj díl. Kdybychom znali fakta, sotva bychom našli někoho, komu bychom mohli závidět.



Jak Bůh ohlašoval Vánoce ve Starém Zákoně

Dávno předtím, než se odehrál vánoční zázrak, zjevil Bůh jeho důležité momenty několika svým prorokům. Rekl jim, že jednoho dne se na zemi narodí jeho vlastní Syn. Patří k nim zejména tito tři: Izaiáš, Micheáš a Jeremiáš.

Izaiášův hněv zněl jako trubka



Kdybychom přirovnali Hospodinovy proroky k hudebním nástrojům, tak Izaiášův hněv by zněl jako trubka. Byl to hlas nelibozvučný, a zároveň melodický, podle toho, kdo mu naslouchal. Stal se Božím nástrojem k vyhlášení poselství. Oznámení. Varování. A jeho zvuk se vznášel ve vzduchu ještě dlouho poté, co trumpetista přestal hrát. „Hospodin se na vás hněvá pro vaše zlé, vzpurné, zkažené skutky a modloslužbu. Vynese nad vámi soud,“ volal Izaiáš s neochvějnou silou na obyvatele Judska. „Bud' zticha, Izaiáši,“ odpovídali mu. Tohle se

nám nechce poslouchat.“ „Mám blízký vztah s Hospodinem a musím vám sdělovat vše, co od něj uslyším,“ odpovídal prorok. Uprostřed chmurného proroctví však náhle zaznělo poselství naděje. „Bůh přinese vykoupení lidem pokorného srdce, kteří činí pokání,“ pravil Izaiáš. „Sám Hospodin vám dá znamení. Panna počne a porodí Syna a dá mu jméno Immanuel.“ Izaiáš dále vysvětluje, že toto dítě, Immanuel, což znamená „Bůh s námi“, se stane spravedlivým králem, který bude vládnout zemi navěky. Tato zpráva se všem jeho posluchačům líbila, neměli však dostatečně pokorné srdce, aby ji přijali.

Micheáš vybubnovával do světa rytmus Boží vůle



Micheáš měl hlas jako tympány. Vybubnovával do světa rytmus Boží vůle. Dunivý, pronikavý, hlučný a protivný v uších těch, kdo podle něj nechtěli kráčet. Jasný, přesný, zvučný a majestátně přesvědčivý pro ty, kdo se ho nebáli následovat. „Hospodinův soud vás nemine“! varoval Micheáš obyvatele Judska a Izraele. „Dychtíte po všem možném, pohrdáte Božím Slovem a uctíváte falešné bohy. Vy boháči utlačujete chudé. Vy vládcové neprosazujete spravedlnost. Uprostřed Micheášova proroctví o zkáze však zaznělo další poselství naděje. „Hospodin mi řekl o tobě, Betléme,“ prohlásil Micheáš. „Jsi nejmenší mezi judskými městy, a přece z tebe povstane největší vládce v Izraeli. Bude pást své stádo jako dobrý pastýř a všichni, kdo půjdou za ním, spočinou v bezpečí.“

Bude vládnout navěky a přinese pokoj každému, kdo ho přijme.“ Toto poselství se všem zamlouvalo, ale nechtěli Hospodina poslechnout. Hodlali se dál řídit vlastními touhami a sny, místo aby udělali, co po nich chce Bůh.

Jeremiášův hlas zněl jako houslové sólo i jako nesnesitelné kvílení



Jeremiášův hlas zněl jako houslové sólo. Jeho lyrické tóny pronikaly hluboko do spravedlivých duší, které byly ochotny mu naslouchat, a naplňovaly je žalem a zármutkem nad hříchy jejich národa. Bezbožným však zněl jako nesnesitelné kvílení, jež bylo třeba umlčet. Proto ho neustále zesměšňovali a pronásledovali, až zůstal zcela osamělý. „Vy vládcové jste zkažení, ale vy, kněží ještě horší,“ volal Jeremiáš na obyvatele Judska a Izraele. „To vy byste měli naslouchat Božímu hlasu, ale zaprodali jste se vlastní sobecké ctižádosti. Dopouštíte se opovržením hodné modloslužby. Rmoutí mě, jak nedbáte Božích zákonů. Jestli se nezměníte, Bůh vás jistě vydá napospas nepřítelům.“ „Bud' zticha, Jeremiáši!“ okřikovali ho lidé. Přestaň pořád vykládat o neštěstí, které se na nás rítí. Chceme slyšet něco povzbudivého.“ „Nevěřím, že k tobě opravdu mluví Hospodin,“ pravil král. „Takže se proroctvím o tom, jak nás nepřítel vleče do zajetí, dopouštíš vlastně velezrady. Tvoje spisy musíme zničit!“ Králův hněv nakonec zvítězil. Jeremiáš byl nespravedlivě osočen z velezrady a jeho spisy veřejně spáleny. Nic však nemohlo odstranit pomazání, kterého se mu dostalo od Hospodina, a tak se nakonec dožil toho, že mohl napsat stejná slova znovu. Tentokrát k nim přidal i poselství naděje. „Blíží se dny, kdy Hospodin vzbudí spravedlivý výhonek z Davidova rodu,“ vyhlásil Jeremiáš. „Povstane král, který bude vládnout navždy a zachrání svůj lid ode všech nepřátel.“ Toto slovo se všem líbilo, ale neměli dost víry, aby ho přijali.

A pak uprostřed temného světa začíná vánoční příběh

Lidé neposlouchali Boží proroky, a tak se skutečně stalo to, co Izaiáš, Micheáš a Jeremiáš předpověděli: nepřátelé si podmanili Judu i Izrael a lid padl do rukou krutých a bezohledných vladařů. Prorocké hlasy pak nadlouho umlkly.

Uplynulo bezmála čtyři sta let, než opět nějaký zazněl. Po čtyři sta let lidé vzpomínali na to, co jim proroci říkali. Veškeré jejich předpovědi o zkáze se naplnily. Jistě se tedy uskuteční i ony nadějně přísliby. Bůh jim slíbil, že pošle svého Syna, aby je vykoupil, proto očekávali příchod Mesiáše. Vyhlíželi, kdy do temnoty jejich života zazáří jeho světlo. Ve svém pustém a vyschlém údělu prahli po jeho živé vodě. Dychtili po zachránci, který by je vysvobodil z rukou utlačitelů. Zoufale potřebovali jeho věčný mír, který by utišil jejich neustálý nepokoj. Volali k Hospodinu, aby jim poslal Spasitele. Byl pro ně jedinou nadějí. A právě uprostřed tohoto temného, zoufalého, neklidného a dychtivě vyčkávajícího světa začíná vánoční příběh.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

6. listopadu - se dožil 80 let Mons. Karel Herbst SDB, emeritní pomocný biskup pražský a salesián. Vyprošujeme mu mnoho zdraví a Božího požehnání do dalších let.

6. listopadu - papež je znepokojen šířením antisemitismu ve světě. Během setkání s třicetičlennou delegací Konference evropských rabinů zdůraznil, že veškerý antisemitismus důrazně odsuzuje.

14. listopadu - na XIV. konferenci Mezinárodní asociace exorcistů (MAE) byl na období šesti let zvolen novým prezidentem Mons. Karel Orlita z brněnské diecéze. Konference se zúčastnilo v italském Sacrofanu 203 kněží ze všech kontinentů, kteří jsou pověřeni službou exorcismu a přibližně 100 jejich pomocníků. „Asociace se věnuje průběžnému vzdělávání exorcistů, podporuje setkávání těchto kněží na národní i mezinárodní úrovni, podporuje začlenění této služby do života církve a běžné pastorace v jejich zemích,“ vysvětluje Karel Orlita. MAE se zabývá také podporou spolupráce s lékařskými a psychiatrickými odborníky.

14. listopadu - Helsinský odvolací soud zamítl všechna obvinění z nenávisťných projevů proti finské poslankyni Päivi Räsänenové, která byla v roce 2021 obviněna poté, co v roce 2019 veřejně sdílela biblické citáty o manželství jako svazku muže a ženy.

14. listopadu - bishop of Brooklyn Diocese Robert Brennan and his Auxiliary Bishop James Massa were elected to lead the USCCB Committees on Cultural Diversity in the Church and Doctrine, respectively. They will each serve as chairman-elect for the next year, and take over as chairman of their respective committees next November, following the 2024 USCCB general assembly.

24. listopadu - v ranních hodinách, zemřel ve věku 86 let český diplomat, historik a překladatel František Xaver Halas. Byl posledním československým a prvním českým velvyslancem při Svatém stolci. Společně se svojí manželkou Dagmar Halasovou se zasloužil o český překlad Jeruzalémské bible.

29. listopadu - ČERVENÁ STŘEDA – den připomínky pronásledovaných pro víru. V Praze v Karolinu proběhla mezinárodní konference „Svoboda vyznání ve veřejném prostoru“ následovaná židovsko-křesťanskou modlitbou, průvodem se svíčkami a benefičním koncertem ve prospěch křesťanských škol v Libanonu. Hlavním symbolem Červené středy jsou rudě nasvícené veřejné budovy, mezi kterými letos nechyběl Pražský hrad, Petřínská rozhledna a další desítky staveb po celé republice. Podle papežské nadace Církev v nouzi zažívá každodenní pronásledování pro víru 300 milionů lidí. Ve Vídni Červenou středu oslavili už minulý týden, středem tamního dění byl kostel sv. Karla Boromejského

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V PROSINCI 2023

datum	úmysl	dárce
3.12.	Za zemřelou Hanu Salus	Elen Samek
7.12.	Za zemřelou manželku Zdenku Sadlikovou	Zdenek Sádlik
10.12.	Za zemřelého Antonína Štěpána	manželé Jelínkovi
14.12.	Za zemřelou přítelkyni Lindu Nash	Zdenek Sádlik
17.12.	Za zemřelého Vítězslava Hlavatého	Milena Hlavatá
21.12.	Za zemřelé rodiče a sourozence	Zdenek Sádlik
24.12.	Za krajanskou rodinu	
25.12.	Za pokoj a usmíření na celém světě	
28.12.	Za uzdravení Boží ochranu	Zdenek Sádlik
31.12.	Na poděkování za rok 2023	

O modlitbu za zemřelé požádali:

Greta Bunža, Marcela Škrkoňová, Jana Brotánková, Libuše Král, Anna Kováči, rodina Sikorjaková, rodina Tomečková, Jan Bartůněk, Helena Otýpka, Elen Samek, rodina Sedláčková, Bohdan a Jiřina Kowalykovi, manželé Krškovi, Věra Kolasa, Mary Michtalik, rodina Krupkova.

BLAHOPŘEJEME

v prosinci oslaví narozeniny: Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Mons. Jan Czudek 6. prosince, Jiřina Zarus 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Simon Wolf 13. prosince, Anna Dospěl 15. prosince, Marek Dospěl 16. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, Leia Reynolds 20. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Nehybka 26. prosince, Karel Dospěl 31. prosince, Zuzka Petrova 31. prosince

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Paul Kopecký, Zdenek Sádlik, Helena Kočica, Patricia Babor, Joseph a Alzbeta Weisenauer, Gustav a Slavka Ulc, William Janek, Helena Otýpka

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>



Narodil se 10. prosince 1937 v Praze-Bubenci. Byl nejstarším synem heraldika a historika Karla VI. knížete ze Schwarzenbergu a jeho manželky Antonie, rozené princezny z Fürstenbergu. Pocházel z mladší, tzv. orlické větve rodu Schwarzenbergů, založené Karlem Filipem (1771–1820), mladším synem Jana I. Nepomuka, V. knížete ze Schwarzenbergu, a slavným vojevůdcem (byl vítězem tzv. Bitvy národů u Lipska v roce 1813). Své dětství strávil na zámcích Orlická a Čimelice. V Čimelicích navštěvoval též národní školu.

Po komunistickém převratu roku 1948 byl jeho rodině zabaven majetek orlické větve a i proto se uchýlili do emigrace do Rakouska. V roce 1960 Karla adoptoval strýc, člen starší hlubocko-krumlovské větve Schwarzenbergů, Jindřich ze Schwarzenbergu. Jeho manželkou byla lékařka Therese Schwarzenbergová, pocházející z rodu rakouských hrabat Hardegg.

Na podzim roku 1989, po sametové revoluci, se Karel Schwarzenberg vrátil do své rodné vlasti, kde se intenzivně zapojil do společenského, hospodářského i politického života. Prezident Václav Havel jej k 1. lednu 1990 jmenoval členem kolegia poradců, v červenci 1990 se pak stal vedoucím prezidentské kanceláře. Spoluzakládal s ním také Masarykovo demokratické hnutí. Usídlil se na zámečku Dřevíč u obce Nižbor, který od státu odkoupil a na vlastní náklady opravil. Z důvodu politického angažmá následně žil rovněž v Praze. Po odchodu z funkce kancléře prezidenta se věnoval správě navrácených rodinných majetků, neformálně se nadále pohyboval i v politice. V letech 2004 až 2021 byl členem Parlamentu, nejprve jako senátor (2004–2010), poté jako poslanec (2010–2021). V letech 2007–2013 rovněž dvakrát zastával post ministra zahraničí. Po odchodu z politiky roku 2021 žil převážně na Dřevíči, pohyboval se rovněž v Praze a ve Vídni. Nadále se vyjadřoval k veřejnému dění. Karel Schwarzenberg byl praktikující katolík. Při návštěvě New Yorku roku 2012, kdy také kandidoval na prezidenta se zúčastnil mše svaté a poté se setkal i s farníky. Byl velkým vlastencem a Evropanem. Prezident Petr Pavel, který Schwarzenbergovi v říjnu tohoto roku udělil nejvyšší české státní vyznamenání, napsal, že služba české zemi byla pro Schwarzenberga nejen kontinuitou rodu, ale naprosto přirozeným posláním.